

[Tholstrup.] imod mener mange, at Planens Gennemførelse vil flytte mange aktive over i de passives Rækker; for at de kan faa Tid til at følge Spillet, og at den jævne og sunde Idræt vil blive afløst af Sportsidioti og Rekordjageri med forøget Hel- eller Halv-professionalisme som Resultat. Det sidste vil virke til at affolke Banerne for de motion- og glædesøgende Idrætsfolk, som ikke kan være med i Konkurrencen med de mere eller mindre professionelle, som et statsledet Idrætsvæsen mener sig forpligtet til at holde for at hævde den nationale Ære ved de internationale Stævner. Jeg tror, at denne Ære vil være langt større, naar man kan sige om danske Idrætsfolk, at de i hvert Fald er 100 pCts Amatører, som ikke nyder Statsstøtte af nogen Art. Har vi ikke hidtil klarat os meget pænt i Konkurrencen med andre Lande, og har Tilgangen af aktive ikke været paa Højde med andre Landes, uden Tilskud? Hvis man ikke kan svare nej hertil, vil jeg spørge: Hvad er det saa, man vil opnaa? Lad dog Idrætsfolkene egne Organisationer selv løse deres Problemer. De kan gøre det langt fornuftigere og billigere end noget Statskontor, og saa slipper vi for den uhyggelige Udsigt til, at politiske Ønsker kan blive retningsgivende for Tilskuddenes Fordeling, og vi Rigsdagsmænd bliver ogsaa fri for at blive rendt paa Dørene af den og den Gruppe Idrætsmænd, som føler sig forfordelt, naar Sparegrisen skal slagtes. Men et statsdirigeret Idrætsliv byder paa andre Farer, hvilket man nylig har haft Lejlighed til at studere sydpaa; og saa i Sovjetrusland, har man Indtryk af, har Staten mere med Idrætten at gøre, end sundt er.

At det ikke alene er fordyrende og farligt, at Staten iværksætter denne Spekulation i Folks Spillelyst, skruppelløst sætter hele dette Maskineri i Gang, trækker 5 Tikronesedler ud af Lommen paa 600 000 Medborgere, for at Statskassen kan faa den ene, men at det ogsaa maa anses for at være umoralsk, vidner Bestemmelsen i § 9 om, idet det skal være forbudt for unge Mennesker under 18 Aar at deltage. Det er altsaa ikke noget, vi voksne kan være bekendt at indvie vore Børn i. Ved denne Bestemmelse fastslaar man altsaa, at Spil er umoralsk, men netop ved at have en saadan Bestemmelse gør man det interessant for Ungdommen, gør man det til noget spændende, som de vil kunne faa Adgang til at opleve, naar de naar den tilladte Alder eller faar Udseende af at være af den rigtige Alder. Man

maa derfor forvente, at de ivrigste Spillere netop bliver dem, der er omkring 18 Aar, paa begge Sider af Fødselsdagen. For hvem skal kontrollere Alderen? Saa vidt jeg forstaar, skal der hverken vises Daabsattest eller Købekort. Vil man være konsekvent med Hensyn til Overholdelsen af denne § 9, maa man enten lade Politistationerne blive de eneste Udsalgssteder, eller man maa postere Politibetjente ved hvert af de 3 000—4 000 Udsalg, man efterhaanden kommer op paa. Men hvem hindrer saa de unge i at lade de ældre gøre Indkøbene for dem? At beholde denne Paragraf er at bibeholde et Incitament til noget, som man offentlig tager Afstand fra. Jeg henstiller derfor til det kommende Udvalg i det mindste at stryge denne Paragraf. Det vilde i alt Fald være langt bedre at erstatte den med et Forbud imod, at en Mand spiller den Del af sin Ugeløn op, som han skal bruge til Mad og Tøj til sine Børn. En saadan Bestemmelse, som sandsynligvis heller ikke vil blive overholdt, har den Fordel, at den ingen Skade gør.

I Lighed med mange andre Lovforslag er der til dette knyttet visse Straffebestemmelser, og da man maa regne med et større Antal Overtrædelser — der er jo Tale om 600 000 Spillere —, maa man altsaa paa Statens Omkostningskonto regne med en betydelig Udgift til Politi, Domstole og Fængselsvæsen, hvilke Udgifter man vel med Rimelighed kunde lade Selskabet afholde i Lighed med de i § 4 omhandlede Udgifter. Jeg har faaet oplyst, at man i Sverige kun har en Snes Mennesker fast ansat; medens man betjener sig af en Stab paa nogle Hundrede løst ansatte et Par Dage om Ugen, hvilket svarer til mellem 100 og 200 Menneskers fulde Arbejdskraft. Hertil maa lægges de ca. 100 Mennesker, som beskæftiges med at trykke og ekspedere 1 Million Kuponer af Størrelse som denne her — jeg tror, der er mange, der ikke rigtig er klar over, at 1 Mill. Stk. skal bruges hver Uge af den Slags. Det er altsaa i Sverige. I Danmark regner man kun med $\frac{2}{3}$ deraf og nogle Titusinder af et Skema som dette her, der hver Uge sendes ud til de 6000 Forhandlere. Hver Forhandler har en Kontrolmaskine til 300 svenske Kroner installeret. Man regner med her i Landet at skulle have 1 000 Udsalgssteder til at begynde med, og man faar saaledes kun Brug for 300 000 svenske Kroner til Import af Maskiner i første Omgang, hvortil kommer for ca. 100 000 Kr. Papir. Med Hensyn til Antallet af Udsalgssteder vil man hurtigt opdage, at man maa følge Sveriges Eksempel, hvilket efter danske